ЗА СЪВЪРШЕНСТВОТО

„Бждете съвършени, както е съвършенъ Отецъ вашъ, Който е на небеса". Матея, 5:48.

Беседа държана на 18 януарий 1915 г.
отъ **П. Ив. Г.**

Издадена отъ слушателитѣ му.

За съвършенството.

„Бждете съвършени, както е съвършенъ Отецъ вашъ, Който е на небеса“.*)

Да помислимъ за малко върху съвършенството.

Въ Свещеното писание четемъ, че Ной билъ «човѣкъ праведенъ и съвършенъ между съврѣменницитѣ си». За Авраама четемъ, че му се явилъ Господь и му казалъ: «ходи прѣдъ мене и бжди съвършенъ». А на Израиля било казано: «съвършенъ да бждешъ прѣдъ Господа». Въобще, на много мѣста въ Свещеното писание се повелява на човѣцитѣ да бждатъ съвършени. И хората, които изучаватъ книгата Господня, твърдятъ, че на 48 мѣста се говори за «съвършенство» — отъ които на 15 мѣста се говори за прилагателната дума «съвършени», а на 33 мѣста просто се заповѣдва на човѣцитѣ да бждатъ съвършени. 15 и 33 се равняватъ на 48. Виждаме тукъ едно доста интересно съчетание на числата. Именно: първото число 15 се състои отъ цифритѣ 1 и 5, които събрани сж равни на 6, второто число, 33, се състои отъ на двѣ мѣста по 3, които събрани тоже сж равни на 6. Двѣтѣ пъкъ шесторки образуватъ числото 12. Сжщото това число 12 се образува отъ

---

*) Матея, 5 : 48.

събиране на цифритѣ 4 и 8, които съставляватъ числото 48 — сборътъ на 33 и 15. Значи, както и да слагаме тия цифри, резултатътъ е сè 6 и 12. Пъкъ знаемъ, че 6-тѣ прѣдставлява вѣчната еволюция на човѣшкото развитие, а 12 — пълнотата и равновѣсието на вселената. А щомъ изпъкватъ пълнотата и равновѣсието на вселената, излиза, че, за да се говори на толкозъ мѣста въ Свещеното писание за съвършенство, не е току-така случайно, а е една наредба Свише, една велика задача на духовния миръ, който е поставенъ да се грижи за правилното развитие на човѣшкия духъ отъ посоката на периферията къмъ центъра, който е **Господь Иисусъ Христосъ.** И еднъжъ наредено отъ Горѣ, явствува, че то ще играе важна роль за нашето подигане, а като така, намъ надлежи да обърнемъ внимание върху тази заповѣдь на Небето.

Нѣкои съврѣменни богослови, възползувани отъ многочислеността на мѣстата, дѣто се споменува и говори за съвършенството, твърдятъ, че Писанието не разбира и не ни кани къмъ онова идеално съвършенство, което единъ день ще ни направи съвършени като Бога, защото, споредъ тѣхъ, не било възможно и не подобавало на грѣшника да ималъ претенция да достигне съвършенството на Бога своего. Интересно е, че това учение на тия школници се схожда съ мнѣнието на всички грѣшници, които, като нѣматъ намѣрение да изправятъ своя животъ, казватъ, че тѣ нито сѫ правѣдници, нито небесни жители, нито ангели, нито светии, та да бѫдѣли съвършени. Сега, ако може да се оправдае мнѣнието на тия хора на грѣха, оправдало би се и мнѣнието на ония богослови, които искатъ да кажатъ, че човѣку е невъзможно да постигне съвършенство. Школницитѣ биха били прави само дотолкозъ, доколкото това тѣхно твърдѣние визира само едно сѫществувание, само едно прѣраждане

на духа. Дотолкозъ тѣ, дѣйствително, ще сѫ прави, защото аслѫ невъзможно е за единъ духъ само въ едно свое прѣбивание отъ нѣкакви 50 или 100 години тукъ на земята да поправи всичкитѣ свои грѣшки, прѣгрѣшения и грѣхове, щото да измине стълбата на подвига и да достигне съвършенство. Това е невъзможно. Най-послѣ, невъзможно е и отъ чисто френологично гледище: колкото мозъчни центрове имаме, толкозъ имаме и недостатъци, толкозъ и способности. И само съ едно допиране на духа ни съ този свѣтъ ние не можемъ да изправимъ всичкитѣ свои недостатъци, колкото ще би и старания да полагаме. Това е достояние на бѫдещитѣ наши сѫществувания. Тази послѣдна истина, обаче, не трѣбва да ни насърчава да оставяме всичко на бѫдещето: това е друга една крайность. Колкото по-скоро се заемемъ да уредимъ нашитѣ отношения съ Небето, толкозъ по-добрѣ ще бѫде и за насъ самитѣ. Та, ако твърдѣнието за невъзможностьта за постигане на съвършенството засѣга само едно дохождане, едно сѫществувание тукъ на земята, това твърдѣние не е далечъ отъ истината. Но, ако то се простира и върху цѣлия еволюционенъ поясъ, тогава то е чисто и просто лишено отъ истина, то е неосновател но и е вече едно заблуждение. Заблуждение е, защото, имайки прѣдъ видъ цѣлото развитие на човѣшкия духъ, съвършенството въ Бога, което се повелява отъ Свещеното писание, е една неопровержима истина — съвършенството е напълно постижимо.

Да, съвършенството е истина, то е постижимо. И аслѫ, щомъ е истина, то непрѣмѣнно трѣбва да бѫде и постижима, защото всѣка истина, за да бѫде истина, трѣбва да бѫде постижима. Богъ въ Своето величие, красота, слава и тържество, така както Го съзерцаваме и чувствуваме, е едно съвършенство. Като е тъй, то не може да не бѫде една истина,

сжщо както не може да не бжде истина, че деньтъ е съвършенъ посрѣдъ своето пладне, или както не може да не бжде истина, че квасътъ е довършилъ своята работа, когато е обзелъ всичкото тесто, станало готово да се размѣсва вече на хлѣбъ, или както не може да не бжде истина, че слънчевиятъ лжчъ е съвършенъ, защото изхожда отъ самия слънчевъ дискъ. Сега, какъ дохожда деньтъ? Той дохожда посрѣдствомъ виделото на разсъмване, което, както казва мждрецътъ, «свѣти повече и повече, докато стане съвършенъ день». А какъ добихме тестото за хлѣба? Добихме го посрѣдствомъ онази, може-би, микроскопична троха-квасъ, която придаде своето влияние на цѣлата тестена маса. А съставътъ на слънцето не изразява ли се въ собственитѣ негови лжчи, които, като се пръскатъ въ вселената, каратъ всичко въ нея да живѣе, да се движи, да сжществува? Така можемъ да си обяснимъ и човѣшкото духовно съвършенство, за което Спасительтъ ни говори въ Евангелието отъ Матея гл. 5, стихъ 48: «Бждете съвършени и вие, както е съвършенъ и Отецъ вашъ, Който е на небеса». Значи, да бждемъ съвършени нито повече, нито помалко, а толкозъ, колкото «Отецъ нашъ небесенъ».

Е, какъ? Лека-полека, но непрѣмѣнно да станемъ единъ день съвършени, защото съвършенството е необходимо условие да се слѣемъ съ Бога. Лека-полека, сжщо, както виделото на разсъмване се слива съ деня, сжщо, както трохата-квасъ се слива съ всичкото тесто, сжщо, както слънчевиятъ лжчъ най-сетнѣ се изгубва въ слънчевото тѣло и т. н. Лека-полека. Бързи крачки не сж необходими. Скоковетѣ сж врѣдни. Внимание. Не бива да се бърза, да се става прѣкаленъ светецъ, защото «прѣкалениятъ светецъ и Богу не е драгъ». Но, не бива и да се нехайствува, па и да се не бодърствува, когато походната тржба бие тревога въ лагера на воющитѣ.

защото, казва се, че и ахмаци не искали въ Царството Божие. Та, при изработването на нашето съвършенство, чрѣзъ което ще се слѣемъ съ Бога, се изисква едно такова равномѣрно усилие, което да бжде подобно на усилието, що полага цѣлокупното създание, отъ което сме обкржжени, при своето развитие. Виждате пролѣтьта, напр., какъ незабѣлѣзано се отцѣпва отъ зимата. И при все че не можемъ да положимъ рѣзъкъ прѣдѣлъ между нея и зимата — не можемъ да кажемъ и да опрѣдѣлимъ кога башъ се свършва зимата и кога подкача пролѣтьта — това не прѣчи да видимъ хубоститѣ на самата пролѣть, чуруликанията на славея и пъстротата и прѣлеститѣ на чаровния май! Искамъ да кажа, че пролѣтьта настжпя съ своя равномѣренъ ходъ, безъ да можемъ да забѣлѣжимъ нито отегчителната мудность, нито рѣзка бързина. Така става и съ нашето подигане и усъвършенствуване. Иначе, аслж, и не може да бжде: логически разсжждавано, до друго заключение не може да се дойде.

Напримѣръ, да вземемъ и да си обяснимъ тия истини съ науката за способноститѣ на човѣка. Тия способности френологътъ дѣли на домашни, самосъхранителни, лични, морални, умствени и разсждителни. Така ги нарича френологията, която даже посочва всѣка една въ кой именно мозъченъ центъръ въ главата е засѣднала. Не ни е работа да разглеждаме подробно всички тия способности, но за наше изяснение, за примѣръ, нека вземемъ само моралнитѣ способности на човѣка, които се състоятъ отъ съвѣстьта, надеждата, вдъхновителностьта (или вѣрата), благоговѣйностьта и милосърдието — тѣ сж, които заематъ горната часть на главата. Прѣдставете си сега, че липсва само нѣкоя отъ тия способности или нѣколко; питамъ тогава, човѣкъ, съ такава една липса, кога би станалъ съвършенъ въ морално отношение? Напримѣръ, ако има съвѣсть,

нѣма милосърдие; ако има благоговѣйность, липсва му надежда, липсва му вдъхновителность и пр. — какъ и кога би се оправилъ такъвъ индивидъ? Може ли да се поддържа, че той, щомъ подкачи религиозенъ животъ, веднага ще стане съвършенъ въ всички направления на морала? На този въпросъ по-скоро би се отговорило съ другъ въпросъ: може-ли, да се каже, че щомъ се зазори става съвършенъ день? Не. Първомъ се появява зорага, послѣ настжпя изгрѣвътъ на слънцето и най-сетнѣ дочакваме деня въ неговата пълнота. Така и съ подигащия се духовно: най-напрѣдъ ще се появи съзнанието въ него, че му липсва извѣстно морално-духовно качество, слѣдъ това ще започне да търси истината и да работи върху себе си . . ., а че едва подиръ това, ще настжпи рѣшителниятъ устремъ да подигне обѣднѣлия свой мозъченъ центъръ. И всичко това ще става послѣдователно, полека-полека, съ течение на вѣкове и повторни прѣраждания, докато се завърши развитието на всичкитѣ негови способности: и морални, и домашни, и лични. А заедно съ тѣхъ, ще бждатъ уравновѣсени и всички негови душевни сили и качества. Тогава, свършившиятъ подобно поприще се произвежда отъ Небето въ съвършенъ човѣкъ, за човѣкъ съ завършена карма, който иде на тоя свѣтъ само да помага на всички такива, които се отличаватъ съ всевъзможни липси въ своитѣ способности и качества.

Не съмъ компетентенъ да опрѣдѣлямъ колко свои недостатъци човѣкъ може да изправи съ едно идване тукъ на земята: може да изправи 1, 2, 3, повече или по-малко — не зная. Може-би, това ще зависи отъ степеньта на съзнанието — пакъ не зная. Но, онова, което вѣрвамъ и зная и което съ положителность мога да твърдя, то е, че човѣшкото сжществувание, човѣшката душа, човѣшкиятъ духъ, човѣшкото битие и сжщество е обречено отъ Про-

видението да се унесе въ вѣчния онзи подемъ на еволюцията, който го доближава повече и повече до неговия Създатель и го прави гражданинъ на Небето. Истина е, че всичкитѣ си недостатъци той изеднъжъ не може да изправи; истина е, че изеднъжъ нему е невъзможно да стане светия, но постоянството и усилията ще го приспособятъ за борбата, която му прѣдстои, а тази борба, като наложена му по природа, той трѣбва доброволно да я приеме, вмѣсто, да чака да му се налага тя отъ Небето. Защото, напр., можешъ да постишъ самъ, а пъкъ могатъ и отъ невидимия свѣтъ да ти наложатъ постъ, било чрѣзъ отнемане здравето ти, било чрѣзъ сиромашия и оскждность; можешъ доброволно да се упражнявашъ въ добродѣтель, или тази добродѣтель да ти се наложи посрѣдствомъ чувствителна загуба въ твоята търговия; можешъ да прѣгледашъ сиромаха доброволно, или ще ти се наложи неговото положение, като ти се създадатъ обстоятелства такива, които, безъ да искашъ, ще те поставятъ въ контактъ съ него; и пр. и пр. Така щото, човѣкъ ще-неще, ако разбира своитѣ вѣчни интереси, трѣбва да приеме доброволно да се подчини и включи въ общото течение Нагорѣ, къмъ центъра, отъ дѣто е излѣзълъ, та, по тоя начинъ, съ сравнително по-малко грижи и мжчнотии, да достигне до тоя центъръ. То и иначе пжтьтъ му е къмъ него и човѣкъ, колкото и да е кръшкалъ и кръшка, пакъ ще стигне този центъръ, само че кръшканицитѣ, освѣнъ дѣто повече и много повече врѣме ще му отнематъ, но пжтьтъ му ще бжде посѣянъ съ повечко възклицания и междуиметия — «охъ» и «ахъ» по-честичко ще се чуватъ. Затова, най-доброто е, човѣкъ да се подчини на наредбата Божия и драговолно да се включи въ пжтя на онѣзи, които търсятъ съвършенството. Тамъ е спасението.

Но има и друга страница. За да не върви човѣкъ изъ тоя пѫть на съвършенството, който, както видѣхме, самъ Господь е начерталъ, то значи да живѣе безъ никакъвъ идеалъ. А що е идеалъ? Идеалъ не е ни повече, ни по-малко, освѣнъ образецъ на съвършенството, къмъ което човѣкъ трѣбва да се стреми. Ами че питамъ азъ: кой не се стреми нѣщо да постигне? Само животнитѣ не правятъ това. И наистина, онзи, който не се стреми да постигне нѣщо, той е животно — сѫщество, което не размишлява, не разсѫждава, не идеализира. А ние, като човѣци и разумни сѫщества, ако е въпросъ да се стремимъ да постигнемъ нѣщо, нека се стремимъ баре да постигнемъ нѣщо цѣнно, възвишено, а то не може да бѫде друго, освѣнъ съвършенството. Азъ тукъ пакъ ще подчертая, че думата е за моралното съвършенство, което е ключъ на всички други съвършенства, тъй като, ако притежаваме моралното съвършенство, ще бѫдемъ и добри общественици, и добри занаятчии, артисти, учители и пр. — първото обусловва послѣднитѣ.

Забѣлѣжително е, че хората често ставатъ смѣшни — като че ли насила искатъ да се откажатъ отъ една сѫдба, която имъ се изпраща отъ Бога. Даже зная хора, които въ разсѫжденията си отиватъ дотамъ, че се отричатъ отъ своитѣ вродени благородни чувства, при все че тия чувства сѫ въ тѣхъ, придружаватъ ги, живѣятъ, движатъ се и сѫществуватъ съ тѣхъ, и то мимо тѣхното желание. Напослѣдъкъ ме разгелдиса единъ тѣсенъ социалистъ, който прѣдъ мене започна да отрича всѣко сѫществуване на Божество, моралъ, душа, задгробно сѫществуване, а между тѣмъ, самъ той бѣ кротъкъ, почтенъ, мораленъ, защото зная, че поддържаше старитѣ си родители и двѣтѣ си сестричета — цѣлата кѫща лежеше върху него. Азъ, за да го освѣтля, че не бива да бѣга самъ отъ себе

си и че трѣбва доброволно да приеме пѫтя на съвършенството, защото той самъ, безъ да ще, е въ него, му наведохъ приказката за онзи разкалугерилъ се младежъ, който отишълъ при Виктора Юго, въздъхналъ дълбоко и извикалъ: «Охъ, г. Юго, избавихъ се отъ това тегостно расо, хвърлихъ го, защото то постоянно ми налагаше да слушамъ за Господь, душа, моралъ, длъжности и пр.!» — «Добрѣ», отговорилъ му Юго, «ами кѫдѣ ще дѣнешъ задълженията си къмъ ближния?» — «Задължения къмъ ближния ли?» извикалъ монахътъ, «никакви задължения не признавамъ; за себе си, за себе си ще мисля, нищо повече, никакви задължения!» И пише Викторъ Юго по-нататъкъ: «И рѣши този екзалтиранъ младежъ да пѫтува. Взе си билетъ и се качи на параходъ. Послѣдниятъ, току-що тръгналъ, разбива се близо до брѣга о една подводна скала. Младежътъ, като добъръ плувачъ, едва сполучва да се избави. Но, като излиза на брѣга, вижда една жена, че се бори съ вълнитѣ. Спуска се и я избавя. Слѣдъ това вижда и друга, че тоже се бори за своя животъ, ту потъва, ту изкача надъ морскитѣ вълни. Ако и да го убѣждавали да не се спуска и за тази жена, защото самъ е много уморенъ, той, обаче, не послушва, а скача изново въ морето, отива при давящата се, помѫчва се да я спаси, но, изнуренъ, потъва, заедно съ онази, която искаше да избави. И така, този, който на дума бѣгаше отъ изпълнението на длъжностьта си къмъ ближния, въ сѫщность, умира тъкмо при изпълнението на тази длъжность. Така и ние, можемъ да се не включваме въ пѫтя на съвършенството, но не можемъ да го избѣгнемъ — щемъ-нещемъ съвършени ще бѫдемъ.

Безспорно, този пѫть е износенъ за всинца ни — износенъ е въ духовно отношение, износенъ е, ако щете, и въ всевъзможни материялни отношения. Насъ, обаче, въ този часъ ни интересува първото.

Тогава, какъ можемъ да извървимъ пжтя на съвършенството? Азъ вече загатнахъ: полека и полека. Никакво бързане, никакви скокове.

Но освѣнъ този начинъ, кои сж други по-осезателни начини и срѣдства, чрѣзъ които да можемъ да станемъ съвършени, както е Отецъ нашъ съвършенъ? Най-първо, **Силата Божия**. И аслж голѣмо заблуждение ще бжде за онзи войникъ, който, като отива да се сражава, се уповава само на своитѣ знания, на своята сила и мисци. Истинскиятъ войникъ повече се уповава на командата, на реда и дисциплината, на изобилието въ снаряженията и, изобщо, на благоприятната боева обстановка, отколкото на своитѣ сили, мждрость и знания, защото неговата сила е мощна само съ силитѣ на неговитѣ другари. Въ пжтя на съвършенството ние сме войници. А като такива, бива-ли да се уповаваме само на себе си? Не. Самъ Господь въ Своята книга казва: «Не чрѣзъ сила, ни чрѣзъ крѣпость, но чрѣзъ Духа ми говори Господь». На друго мѣсто се казва: «Ако Господь не съгради дома, напразно се трудятъ зидаритѣ» И по-нататъкъ: «Ако Господь не упази града, напразно бдятъ стражитѣ». Значи, ние, като Господни, ще можемъ да пжтуваме изъ пжтя Господенъ само съ Негова помощь и подкрѣпа. И ние аслж сме длъжни да искаме Неговото съдѣйствие, защото «Всичко чрѣзъ Него стана и, което е станало, нищо безъ Него не стана». (Ев. Иоана, 1: 3.) Когато ние пожелаемъ съ всичкото си сърце, съ всичката си душа, съ всичкия си умъ, съ всичката си сила и съ всичката си воля съвършенството Господне, тогава Господь ще ни създаде и условията, успѣшно да се развиваме изъ пжтя на нашия животъ. Уповаваме ли се само на насъ и на нашитѣ собствени сили, ще заприличаме на фараона и неговитѣ роби, които, като успѣха да направятъ нѣкои отъ чудесата, които Моисей направи, ослониха се на тѣхъ, ожесточиха сърцата си, не пуснаха Израиля, споредъ повелението Господне, и виждаме, че го постигнаха редицата отъ онѣзи язви, които четемъ въ «Изходъ» отъ книгата Господня. Да, ожесточава Господь, когото ожесточава, и подига, когото подига. Ето защо, Господь, като «вѣченъ изворъ», отъ него да искаме да изпрати за съпжтници свои раби-духове, които, като бждатъ наши съпжтници въ пжтя на напрѣдъка, успѣшно тогава ще вървимъ къмъ съвършенството и ще бждемъ съвършени, както е съвършенъ Отецъ нашъ небесенъ.

Ако може да се говори за човѣшки начинъ и срѣдство, чрѣзъ което ние ще можемъ да се домогнемъ до пжтя на съвършенството, то сж и онѣзи три велики стълби, които, ако и дадени пакъ отъ Небето, повѣрени сж, обаче, безконтролно въ ржцѣтѣ на човѣка, види се отъ единственото съображение да види Небето, джанъмъ, какво може и човѣкъ самъ да направи. Тия три велики стжпала сж: послушанието, вниманието и търпѣнието. Тѣ сж орждия, дадени въ ржцѣтѣ на човѣка, чрѣзъ които да може самъ да се упражнява, когато Духътъ му го подбужда, въ подвигъ за Господа. И често пжти ще забѣлѣжимъ, че духоветѣ нарочно ни създаватъ обстоятелства въ живота такива, да видятъ, какъ въ дадени моменти ние ще употрѣбимъ тия оржжия. Едно врѣме на първия еврейски царь Саулъ се създадоха сжщо такива обстоятелства: Господь го изпрати да тури подъ острието на ножа всичкия неприятелски станъ на Амалика. «Иди, каза му Господь, та порази Амалика и изтрѣби всичко що има; да го не пожалишъ, но умъртви отъ мжжъ до жена, отъ дѣте до сучащо, отъ говедо до овца, отъ камила до оселъ»; но Саулъ, вмѣсто да изпълни буквално тази Божия заповѣдь, изтрѣбилъ всичко худо и нищожно, а самия Амали-

чански царь, заедно съ всички по-добри овци, говеда, агнета, всичко благо, не рачилъ да изтрѣби. Човѣщина! Ала четемъ въ Писанието, че Господь отъ този моментъ насетнѣ го отхвърлилъ отъ Царството, като изпратилъ пророка Самуила да му каже: «Ето, послушанието е по-добро отъ жертвата, покорението отъ тлъстината на овни». — Другъ пжть пъкъ Господь ще ни даде случай да упражнимъ вниманието, а трети пжть — търпѣнието. И тия три ключа сж така здраво свързани, дотолкозъ сж неразделни, щото само единъ отъ тѣхъ въ даденъ моментъ, ако не употрѣбишъ правилно, губишъ всѣка сила и значение и непрѣмѣнно ще бждешъ поражаванъ отъ своя неприятель. Напр., при много изпитания въ живота, ти може да си послушенъ и внимателенъ, но, ако не си търпѣливъ, нищо не се ползувашъ, защото търпѣнието е корона на християнския животъ и християнския подвигъ; съ него сж се отличавали и стоици, и мжченици, и светии. Търпѣнието, именно, е активната страна на подвизающия се. Да, послушанието, вниманието и търпѣнието, може да се каже, сж тритѣ желѣзнопжтни влака, които завеждатъ пжтника въ Царството Божие. Щомъ тѣ сж ни повѣрени отъ Бога, не остава, освѣнъ да се побратимимъ съ духоветѣ, които ги фаворизиратъ, и тогава непрѣмѣнно, ама непрѣмѣнно, ще се почувствуваме поставени въ пжтя на съвършенството, и не само поставени, но ще летимъ сè по-бързо и побързо къмъ желаното единение и прѣбивание съ Отца. И колкото по-скоро сторимъ това, толкозъ по-добрѣ, защото, не само нашитѣ лични духовни интереси го изискватъ, но още и врѣменатà, въ които по настоящемъ живѣемъ, ни го рѣшително налагатъ. Послѣдно врѣме е. Годината 1914, която се завършва, означава послѣдна епоха на човѣчеството. Като така, ние вече слѣдва да заработимъ повече съ

себе си, безъ да се спираме и да си губимъ врѣмето въ свѣта, защото, свѣтътъ сега е занятъ съ себе си, та нѣма какво да му проповѣдваме и да го наставляваме. Заемемъ ли се, прочее, съ себе си, започнемъ ли да сждимъ сами себе си, ние сме вече и въ изрежданието на стълбата: послушание, внимание и търпѣние, ние сме вече въ пжтя къмъ съвършенството, което се иска отъ насъ въ прочетения текстъ, ние сме вече и въ пжтя къмъ Царството Божие. И най-доброто доказателство за насъ, че сме въ тоя пжть, ще бжде, че ще можемъ да дадемъ на неприятеля си опрощение, на противника си — прѣтърпѣване, на приятеля си — сърцето си, на сина си — добъръ примѣръ, на баща си — уважение, на майка си — добро поведение, да може да се похвали съ насъ, на себе си — почить, а на всички човѣци, най-доброто нѣщо, което ще можемъ да дадемъ, когато завършимъ пжтя на съвършеството, ще бжде **любовь**.

«Бждете съвършени и вие, както е съвършенъ Отецъ вашъ, Който е на небеса» — тази е тя мисъльта, която азъ желая да заеме умоветѣ ни и която мисъль да ни бжде вдъхновена отъ **Бога Отца и Господа нашего Иисуса Христа**, Комуто да бжде слава, честь и поклонение, сега, всѣкога и прѣзъ всичкитѣ вѣкове. Аминъ.

3

Цѣна 20 ст.

Печатница „Гражданинъ“ — София.